

רע"פ 8563/18 - אנטון שרפוב נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 8563/18

לפני:

כבוד השופט ג' קרא

המבקש:

אנטון שרפוב

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בתיק עפ"ג 36817-06-18 מיום 13.11.2018 שניתן על ידי כב' סג"נ יעקב שפסר וכב' השופטים צבי דותן ובלהה טולקובסקי

בשם המבקש:

עו"ד משה זכות

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' סג"נ י' שפסר וכב' השופטים צ' דותן ו-ב' טולקובסקי) מיום 13.11.2018 בעפ"ג 36817-06-18, בגדרו נדחה ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בפתח תקווה (כב' השופטת א' דניאלי) בת"פ 47517-11-16 מיום 8.5.2018.

רקע והליכים קודמים

1. ביום 7.12.2017 הורשע המבקש על-פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירות של ייצור, הכנה והפקת סמים בצוותא חדא (לפי סעיף 6 לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: הפקודה) בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק)) וגניבה בנסיבות מיוחדות בצוותא חדא (לפי סעיף 384א(א)(1) לחוק בצירוף סעיף 29 לחוק).

על-פי עובדות כתב האישום המתוקן, המבקש קשר קשר עם שני אחרים (להלן: האחרים) להקים מעבדה לגידול קנאביס, שהוקמה בדירה בפתח תקווה (להלן: המעבדה). במסגרת הקשר הוסכם כי המבקש יעסוק בגידול הסם ובתפעול המעבדה וכי האחרים יפקחו וייעצו לו, וכי המבקש יקבל בתמורה לעבודתו 30% מהרווחים. המבקש חיבר את המעבדה לרשת החשמל באמצעות כבל חשמל לא מוסדר, מבלי לשלם עבור חיבור זה או בעבור צריכת חשמל בשווי של כ-25,000 ש"ח. במשך כשלושה חודשים הקנאבוס גודל והופק במעבדה, כאשר לבסוף נתפסו בה כ-18 ק"ג קנאבוס (שווי הסם מוערך בכ-50,000 ש"ח לק"ג).

2. בהתאם לתנאי הסדר הטיעון, המבקש הופנה לקבלת תסקיר שירות המבחן, בו נכתב כי המשך ההליך הטיפולי יפחית את הסיכון להישנות התנהלות עוברת חוק מצידו. לאור גילוי המוטיבציה מצד המבקש להמשיך בהליך הטיפולי, בו נמצא למעלה משנה, ומשמאסר בפועל עלול להביא לרגרסיה במצבו, המליץ שירות המבחן על ענישה בדרך של עבודת שירות, צו מבחן למשך שנה ומאסר מותנה.

3. בגזר הדין דחה בית משפט השלום את טענת המבקש כי נוצל על-ידי אחרים וכי חלקו בביצוע עולה לכדי סיוע בלבד. בית המשפט עמד על כך שסקירת הפסיקה מלמדת כי, ככלל, מקום שמדובר במי שעשה מעשים כאלה לאורך תקופה, שהניבו כמות סם שאין להקל בה ראש, דינו מאסר של ממש. במקרה דנן, בהתחשב בכמות הסם שנתפס ובכך שהמבקש היה אמור להפיק 30% מהרווחים, נקבע מתחם ענישה שנע בין 10 ל-30 חודשי מאסר בפועל. בקביעת העונש בתוך המתחם נלקחו בחשבון נטילת האחריות מצד המבקש; היעדר עבר פלילי; נסיבות אישיות; והמלצת שירות המבחן. נקבע כי אין מקום לחרוג מהמתחם לקולא משאין מדובר במקרה חריג של הישג שיקומי משמעותי. על המבקש נגזרו 10 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו; מאסרים מותנים; וחולטו כספים בסך 6,800 ש"ח. המבקש ערער על גזר הדין לבית המשפט המחוזי וביקש לאמץ המלצת שירות המבחן לעונש.

4. בית המשפט המחוזי דחה את ערעור המבקש וקבע כי בית משפט השלום היה ער למכלול השיקולים, לרבות מדיניות הענישה הנוהגת; נסיבותיו האישיות של המבקש; והמלצת שירות המבחן, וכי לא נפלה בגזר הדין שגגה שמצדיקה התערבות. עוד צוין כי אין בעצם שילובו של המבקש בטיפול כדי להצדיק חריגה כה משמעותית מהמתחם שנקבע, וכי העיקרון המנחה בגזירת העונש הוא עיקרון ההלימה ולא עיקרון השיקום.

המבקש לא השלים עם פסק הדין, ומכאן הבקשה שלפניי.

טענות המבקש

5. לטענת המבקש, בית משפט קמא התעלם מדו"ח צוות התביעה לבחינת יישום דו"ח דורנר (דו"ח הוועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים) (ינואר 2018) (להלן: הדו"ח) שקבע כי המדינה תתמוך בשיקום

נאשמים דוגמת המבקש תוך הסכמה לריצוי עונשם בדרך של עבודות שירות. נטען כי בהתאם לדו"ח, במקרה של עונש קצר או במקרה בו הנאשם נעדר עבר פלילי, ראוי ליתן משקל רב יותר להמלצת שירות המבחן ולהעדיף את עיקרון השיקום. עוד הלין המבקש על כך שבית משפט קמא דחה את בקשתו לקבלת תסקיר משלים. לטענת המבקש, בית משפט קמא לא נתן משקל מספק לנסיבותיו האישיות ולסיכויי שיקומו; להודייתו בחקירתו; לכך שהפליל את האחרים; לא שימש כעבריון עיקרי; ולכך ששהה במעצר בפיקוח אלקטרוני במשך כשנה.

לא נתבקשה תגובת המשיבה.

דיון והכרעה

6. הלכה היא שרשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים חריגים בהם עולה שאלה משפטית או ציבורית בעלת חשיבות כללית שחורגת מעניינם הפרטי של הצדדים (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה), פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 4515/07 אבו שנב נ' מדינת ישראל (17.10.2007)) או במקרים בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל (15.7.2013)). הבקשה כאן במהותה נוגעת לחומרת העונש, ואינה מצדיקה מתן רשות ערעור אלא במקרה של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה המקובלת או הראויה בעבירות מסוג זה (ראו, מבין רבים, רע"פ 8336/18 עודה נ' מדינת ישראל, בפסקה 9 (5.12.2018)). לא מצאתי כי עניינו של המבקש עומד באמת מידה זו.

7. יתרה מזאת, בית משפט זה עמד לא פעם על כך ששיקול השיקום אינו חזות הכל וכי הוא אינו זוכה לבכורה על פני שיקולים אחרים, כגון השמירה על שלום הציבור או שיקולי הרתעה (רע"פ 3058/18 רחמילוב נ' מדינת ישראל, בפסקה 9 (23.4.2018); רע"פ 4062/17 אלקואעין נ' מדינת ישראל, בפסקה 9 (19.6.2017)). לכך יש להוסיף כי בית המשפט אינו כבול להמלצת שירות המבחן – משבמלאכת גזירת הדין משקלל בית המשפט מערך שיקולים רחב, כאשר המלצת שירות המבחן היא רק אחד מהם (רע"פ 8992/14 רפאל נ' מדינת ישראל, בפסקה 12 (20.1.2015); רע"פ 7481/13 אולוס נ' מדינת ישראל, בפסקה 10 (26.1.2014)). בהקשר זה יודגש כי הדו"ח עוסק בעיקרו במדיניות התביעה ואינו כובל את בתי המשפט, אשר במלאכת גזירת הדין מתחשבים, כאמור, במגוון רחב של שיקולים.

8. גם בטענה לפיה בית המשפט המחוזי שגה משלא הורה על קבלת תסקיר משלים לא מצאתי ממש. בהקשר זה ראוי להזכיר כי ערכאת הערעור אינה מחויבת להזמין תסקיר משלים, וכי הדבר נתון לשיקול דעתו (רע"פ 6210/18 אבו גאנם נ' מדינת ישראל, בפסקה 7 (3.9.2018); רע"פ 5819/18 בן דוד נ' מדינת ישראל, בפסקה 6 (7.8.2018)).

9. סוף דבר, הבקשה נדחת. המבקש יתייצב לריצוי עונשו ביום 2.1.2019, בהתאם להחלטת בית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, ד' בטבת התשע"ט (12.12.2018).

ש ו פ ט
